

rose ikke regeringen for formandskabet, men de fredelige demonstranter, så kan jeg ikke undertrykke dette spørgsmål til hr. Keld Albrechtsen, fordi jeg indfortolker, at vi skal rose demonstranterne for, at de ikke udøvede vold og hærværk i forbindelse med de politiske demonstrationer:

Burde det egentlig ikke være en selvfølge, at man i forbindelse med sin lyst til at manifestere nogle politiske synspunkter gennem demonstrationer undlader at udøve vold og hærværk? Alt så skal vi nu til at rose folk for, at de ikke begår ulovligheder? Det synes jeg dog alligevel er at gå temmelig langt.

Jeg kunne forstå, hvis hr. Keld Albrechtsen ville rose de af arrangørerne bag demonstrationerne, som aktivt har medvirket til at undgå den slags. Det kunne jeg forstå, og jeg kunne endda endnu mere forstå, hvis hr. Keld Albrechtsen går på talerstolen og gør nu, for den store indsats, som politiet gjorde for at forebygge vold og hærværk. Det synes jeg fortjener ros.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes ikke helt, hr. Lars Barfoed hørte efter min lange liste af ros, for der var faktisk også ros til formandskabet på vigtige punkter, bare så det ikke skal glemmes. Jeg holder meget af at rose, når der er grundlag for det, vil jeg gerne sige.

Jeg vil da også gerne særskilt rose arrangørerne for demonstrationerne, men det er jo den almindelige, fredelige danske demonstrant, der sikrer, at den samlede demonstration bliver fredelig, og når der er grund til at fremhæve det som noget meget positivt, så er det jo, fordi det er en velkendt sag, at der ved andre demonstrationer i andre EU-lande i forbindelse med bl.a. formandskaber har været et frygteligt tabernakel, hvor politi og voldelige elementer har optrappet en konflikt med hinanden og har ødelagt demonstrationen.

Derfor er det da værd at fremhæve og rose alle dem, der i Danmark var med til at sikre, at det ikke skete, og i det omfang, som politiet også medvirkede til at sikre det, medgiver jeg gerne hr. Lars Barfoed, at så skal de også med på roselisten. Den kan blive meget lang i dag, men det synes jeg kun er fint. Vi kan blive ved på den måde længe.

Så skal jeg blot slutte med at sige, at min ros til demonstranterne gik både på deres værdige

optræden og så sandelig også på deres politiske budskab.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Hr. Jann Sjursen som ordfører.

Jann Sjursen (KRF):

Jeg kan jo så indledningsvis konstatere, at hr. Keld Albrechtsen har fået tildelt ordførerskabet for ros i Enhedslisten. Det må man jo næsten konkludere efter det sidste indlæg her.

Jeg vil så i hvert fald for Kristeligt Folkepartis vedkommende godt indlede med at takke både statsministeren og udenrigsministeren for redogørelserne og også takke regeringen for en solid indsats i forbindelse med varetagelsen af det danske EU-formandskab. Det er også en tak, som jeg synes må rettes til embedsmænd i centraladministrationen, som har bidraget til, at regeringen på så succesfuld en måde har kunnet varetage ikke bare danske interesser, men først og fremmest EU's interesser og den fælles interesse i at få udvidelsen på plads.

Kristeligt Folkeparti har hele vejen igennem været enig med regeringen i den hovedprioritet, det danske EU-formandskab har haft, nemlig at vi skulle have udvidelsen på plads.

De overordentlig vellykkede forhandlinger er selvfølgelig også blevet hjulpet godt på vej af en irsk folkeafstemning, som faldt gunstigt ud i forhold til de problemstillinger, som det danske EU-formandskab stod over for, af, at der fandtes en løsning på Kaliningradproblemstillingen, og af, at Cypenproblemet om end ikke blev løst, så i hvert fald ikke blokerede for, at man kunne få udvidelsen i hus.

Kl. 17.25

Med hensyn til de på forhånd ventede problemstillinger er der vel fra Kristeligt Folkepartis side kun at nævne, at det, at man på topmødet i København fandt det nødvendigt at give Tyrkiet et datomæssigt tilsagn, nemlig 2005, om, hvornår man på ny vil prøve klimaet for at indlede egentlige optagelsesforhandlinger med Tyrkiet, finder vi sådan set unødvendigt.

Vi kender selvfølgelig det tilsagn, der blev givet tilbage i 1999, men finder, at det ikke er klogt, at Tyrkiet nu har fået den dato og i virkeligheden kan gå hen og blive endnu mere skuffet, end det så blev i den her omgang, hvis man i 2005 må konstatere, at man ikke er rede til at indlede egentlige optagelsesforhandlinger med Tyrkiet.